

Ефесяни 6:10-18

**МОЛИТВАТА Е
СИЛА**

С. Гордон

Съдържание

ЧАСТ ПЪРВА - СЪЩНОСТ И ЗНАЧЕНИ НА МОЛИТВАТА	1
ЧАСТ ВТОРА - СПЪНКИ НА МОЛИТВИТЕ НИ.....	7
ЧАСТ ТРЕТА - КАК ДА СЕ МОЛИМ?	14

ЧАСТ ПЪРВА - СЪЩНОСТ И ЗНАЧЕНИ НА МОЛИТВАТА

Светът, в който живеем, се е отдалечил от Бог поради греха, затова Божието сърце е изпълнено със скръб. Но чрез Своята велика и силна любов Бог е възвърнал някои от нас при Себе Си и сега ние имаме привилегията и радостта да помагаме на другите да се върнат при Него. Това е Божията воля за нас, това трябва да бъде и нашият стремеж. За тази цел Бог ни е снабдил с особена сила - Святия Дух, Който преминава през всяка отворена за Него врата. Той идва по наша покана и съгласие. Неговото присъствие у нас е от най-голямо значение за целия ни живот. Но макар и да намира достъп у мнозина, Святия Дух няма навсякъде пълна власт. Много често Той е само гост, но не и Господар на дома. Често Святия Дух е възпрепятстван в действията Си и поради това Неговото присъствие едва се забелязва. Но там, където му е дадена пълна свобода Той може да владее и да развие своята сила. Следователно единственото условие да имаме тази сила е Святия Дух да владее у нас. Живеещият у нас Дух може да се открие и да изяви силата си по пет начина:

1. Във всекидневният ни живот, където се проявяваме такива, каквито сме. Ако сме в правилни отношения с Бог, Неговата сила ще се излъчва от нас, дори без да съзнаваме това. Чрез обноските си с другите ние можем да служим на Бог по-добре, отколкото с думи и дела. Нека не забравяме това, особено когато се чувстваме уморени и обезсърчени.

2. Святия Дух може да се изяви чрез нашите устни.

Те може да не умеят да говорят красноречиво, но ако копнеят да бъдат угодни на Бог, ще бъдат благословени. Чух веднъж един човек да говори, той се запъваше, червеше се и граматически речта му беше много неправилна, но когато го слушах, сърцето ми запламтя.

Чрез него аз чувах Един друг да говори прекрасно. Това, което той казваше, аз поглъщах дълбоко в себе си.

Нека винаги вършим това, което можем, а резултата да предоставим на Бог. **Ако сме в контакт с Него, Неговият огън ще гори у нас, независимо от това дали умеем, или не умеем да говорим.**

3. В работата ни за Господ.

Тя може да е недостатъчна и неумела, но ако вършим всичко от сърце, жътвата не ще закъснее.

4. Чрез парите ни, които не държим само за себе си, но предоставяме и за Божието дело.

5. Чрез молитвата в името на Исус Христос.

Най-важният начин, посредством който от нас може да се излъчва сила, е безспорно молитвата.

1. Влиянието, което оказваме върху околните с живота и с обносните си, се ограничава само на мястото, където живеем, колкото и голяма да е нашата деятелност.

2. Силата, която се излъчва чрез устните ни, е в пълна зависимост от всекидневния ни живот. Ако сме себеотрицателни и смирени, думите ни ще имат сила да стоплят сърцата. Но те ще бъдат лишени от сила ако нашият живот не съответства на думите ни - Йоан 1:4.

3. Работата ни за Господа, колкото и многостранна да е, все пак не може да има такава сила, каквато има богопосветеният живот.

4. Дали парите ни са някаква сила, зависи от подбуждението, което ни кара да даваме. Недраговолно дарените, както и нечестно спечелените пари, опетняват църковната каса. Бог обича онзи, който дава с радостно сърце.

5. Силата, която молитвата излъчва, има огромно влияние. Тя не се ограничава по място, но обхваща целия свят.

Най-възвишеното, което човек може да стори за Божието дело и за хората, е да се моли за тях. Истински хора на земята днес са тези, които се молят. Не става дума за онези, които вярват в силата на молитвата и могат да обяснят тази сила, но просто за тези, които отделят от времето си и се молят. Ние всички се оплакваме от липса на време. Те също нямат време и затова изоставят нещо, което е може би много важно и необходимо, и все пак то е много по-маловажно и по-малко от молитвата. Има хора, за които молитвата е най-важното. Те нареждат съобразно с нея всичко останало. Това са хората, които най-много работят за Бог в днешно време. Те печелят души, разрешават проблеми, съживяват църкви, смело застават с отпадналите в разгара на борбата. Тъкмо на тях трябва да благодарим, че нашата стара, грешна земя все още продължава да съществува.

Тяхното служение е свършено скрито. Ние не знаем кои са хората на молитвата, при все че някога можем да отгатнем. Понякога виждаме някоя скромна наглед жена да излиза от църквата. Дрехите ѝ са два или три пъти преправяни, обувката износена, едва я забелязваме, а не знаем, нито можем да допуснем, че тя върши много повече за църквата, за целия свят, за Бог, отколкото стотици други, на които обръщаме по-голямо внимание. Тя се моли така, както я подбужда и ръководи Святият Дух.

При молитвата трябва да имаме предвид две неща: Първо, Бог, Който дава, и, второ, човешкото сърце, което получава. Бог употребява човека, който може да приеме, като средство, за да излее чрез него Своите благословения. Бог никога не дава даровете Си принудително. Всичко, което Той дава на хората или върши за тях, става винаги само с тяхно съгласие. С подобаващ респект и с голяма положителност ще кажем, че Бог не може да стори нищо за човек, който е затворил за Него сърцето и ръката си. Отвореното сърце е съединителният мост между Божието сърце и нашият беден, заблуден свят. Нашата молитва дава възможност на Бог да проникне в един свят, който се е затворил за Него. Чрез молитвата цялата земя става достъпна за влиянието ни. С молитвата си можем да стигнем до сърцето на някой човек, който е отдалечен от нас на стотици километри, и да му въздействаме. Чрез нея цялата земя става достъпна за нашето влияние и можем да постигнем много повече, отколкото с личното си влияние. До мен, да речем, стои някой, на когото мога да говоря и да се постарая да му повлияя така, че да го спечеля за Бог. Но преди да подействам на волята му, аз трябва в молитва да спечеля победата срещу неприятеля на душата му. Едва тогава мога да очаквам успех. Тъкмо тук понякога вършим голяма грешка, като считаме работата си за по-важна от молитвата. Ако действително

разбираме силата на молитвата и ѝ даваме нужното място в живота си, ще горим с желание да вършим работата си. Когато тя е продиктувана и направлявана от молитва, ще има огромен успех.

Всички знаем, че електричеството е чуден елемент, то би могло да бъде причислено към природните сили, чиито свойства са сродни с тези на силите от духовната област. Хората, които най-много боравят с електричество, признават, че най-малко разбират неговата същност. Човек е изучил законите, съгласно с които се получава електрическа енергия, и е впрегнал нейната чудна сила в услуга на човечеството, обаче неговата същност си остава непонятна. Електричеството има допирни точки с явленията из областта на духовния свят и затова може сполучливо да ги поясни.

В тъй наречените електрически централи, където електрическата енергия се впряга в услуга на човека и се произвежда електричество, се намира едно помещение, в което са поставени множество табла. Само чрез завъртане на една малка дръжка съответният служител може да приведе електроенергията в действие. Наглед тази негова работа е съвсем незначителна, тя не изисква никакво особено напрежение, обаче може да даде ход на силата, която ще премине по жиците и ще даде светлина на голяма част от града. Или пък човекът завърта някоя друга дръжка и така поставя в движение голямо число машини, на които работят стотици хора. Службата на този човек е скрита, спокойна, дори прозаична.

Обаче силата, която се получава чрез нея, е неизмерима. И до днес никой не е могъл да обясни този тайнствен мощен фактор. Дали някакъв флуид се движи по жицата или около нея? Флуид ли е въобще или нещо друго? Специалистите казват, че не знаят. Обаче електричеството се подчинява на законите и когато се съобразява с тях, получава една невероятна сила.

Такова помещение в духовната област е нашата молитвена стаичка, която всеки човек може да притежава. Тогава в съгласие с природните закони на духовния свят той може да освободи благодатната Божия сила и да я направлява там, където си иска - към някоя далечна страна или към съседната къща, към някоя заблудена душа или към сърцето на проповедника, който се приготвя за неделната служба, или към сърцата на тези, с които е в непосредствен контакт всеки ден.

Входът за помещенията, където се направлява електрическата енергия, е забранен за деца и за неопитни работници. Всяка неправилна употреба може да повлече след себе си огромни материални загуби и дори човешки живот. В духовната област неопитната ръка не може да постигне резултат, макар понякога неопитните пръсти, подтикнати от себелюбиви желаниа, да се опитват да привлекат потока на силата за свои лични облаги.

Тук също е необходима сърдечност. Нашият небесен Баща е наредил така, че всеки да има тази способност, стига да е готов от все сърце да върши това, и то по свършено прост начин. И странното е, че както в областта на електричеството, така и тук задоволителни обяснения не могат да се дадат.

Какво става, когато човек завърти една дръжка и на далечно разстояние започнат да се движат огромни машини? Ще бъде ли някой така любезен да обясни това, което става? Знаем, че това е факт и знанието направлява човешката дейност. Какво става, когато някоя жена се моли за своя невярващ мъж, който присъства на някой интересен конгрес и не знае за копнежа на своята съпруга. Той чувства неочакваното присъствие на Бог, в чието съществуване не вярва? След месеци съпругът установява, че началото на молитвата на неговата съпруга чудно съвпада с началото на тъй нежеланото за него съзнание за Бог. Ще бъде ли някой така любезен да обясни това?

В състояние ли е човек да даде някакви обяснения? Фактите са налице! Те се доказват с коренната промяна, която настъпва в живота на този човек. Множество мъже и жени знаят, че такива промени са напълно възможни, без да са в състояние да дадат каквито и да било обяснения.

Както тайнствената електрическа сила, при спазване на нейните закони, може да принесе полза, така и силата на молитвата, употребявана от мнозина, които знаят как да се подчиняват на нейните закони, постигат най-чудни резултати.

Животът на християните има две страни - **външна и вътрешна**. Повечето от хората считат външната страна за по-важна. Работата, преживяванията, професията, общението с другите, борбата за съществуване заемат по-голяма част от мислите и времето у повечето от нас. Дори мнозина вярващи считат тази страна за съществена. Но ако очите ни действително се отворят и видим невидимите неща, мащабът ще се промени из основи и ние със скръб ще отбележим колко способни хора изразходват своите прекрасни възможности и сили за свършено незначителни неща.

Външната страна на живота е твърде ограничена. Тя е свързана с храната, облеклото, бързо отлитащите часове, общите радости, образованието и пр. В никакъв случай не можем да кажем, че трябва да пренебрегнем тези неща. Те спадат към живота ни и са негова необходима предпоставка.

Вътрешната страна включва всички тези интереси и се простира много по-надалеч. Тя обхваща всички хора заедно с атмосферата, която ги заобикаля. Простира се в духовната област и прави човека Божий съработник в Божия спасителен план.

Да вземем за пример някоя вярваща жена, чийто поглед е правилно насочен, и да проследим живота ѝ. Ние виждаме външната страна на нейния живот. В скромното ѝ жилище е нейният ограничен кръг - тя възпитава децата си, готви, пере, шие, прави посещения, пише, смята, отглежда животни или приготвява изпити... Накъсо, безкрайна, неуморна, всекидневна работа за задължения, които отнемат всичкото време на по-голяма част от хората. Тази, която наблюдаваме върви тихо по своя път, но лицето ѝ сияе в слънчева усмивка, очите ѝ имат неотразим блясък. Всекидневието не е тежест за нея, защото тя е в непосредствена връзка с невидимия Бог. Работи за Него, нещо повече, тя работи с Него. Има невидим приятел до себе си и затова за нея всичко се преобразява. Обикновените мъчнотии и трудности не са пречка за нея, защото тя върши всичко в служба на Своя Бог. Тази е външната ограничена страна на нейния живот.

Но сега да хвърлим поглед на неговата вътрешна страна, където се извършва по-важната работа. Виждаме тази жена да застава за кратко време в усамотение пред Бог и Неговото слово, рано сутрин или късно вечер, след дневния труд. Вратата ѝ е затворена за външния шум според Божиата заповед. С поглед, отправен нагоре към Божието лице, тя отправя молитвата си: „Да бъде Твоята воля!“ Сам Бог присъства в това светилище. Това е истинският християнски живот на човек, който печели души за Господа, освежава отпадналите наблизко и надалеч и дори не подозира резултата, който е постигнал. Или по-точно, той вярва, че е постигнал резултат. Бог е създателят на всяка истинска молитва. Какъвто и да е копнежът, който ни подтиква към молитва, той винаги идва от Бог. Молитвата почива в Божието сърце, прониква в човешкото сърце, обхваща цялата земя и пак се връща към Бог, след като е изпълнила предназначението си.

Обикновено всяко общение с Бог наричаме молитва. Обаче това общение има три форми.

Първата форма на молитвата е пребъждането. Това означава, че сме в добри отношения с Бог въз основа на пролятата Христова кръв на кръста, само чрез нея можем да

се приближим до Бог. Пребъдването е връзка с Бог, при която ние нищо не искаме, а само се радваме на Неговото присъствие, обичаме Го, мислим за Него и Му говорим без думи. В това се състои истинското поклонение: да съзнаваме ясно колко велик, силен и пълен с любов е Бог. Колко достоен е Той за хвала и за всичко най-добро, което сме в състояние да Му дадем... Пребъдването е пълно съгласуване между Бог и човек. Естествено, от наша страна, то включва изповедта и покаянието, а от Божия страна - прощението на греховете, защото само тогава може да става дума за общение с Бог. Пребъдването е основа на всяка молитва - истинското дишане на душата. То засяга само Бог и мен, или теб, но не и другите.

Втората форма на молитвата е молбата. Аз се моля и очаквам от Бог нещо определено, от което лично се нуждая.

Нашият живот зависи изцяло от даващата Божия ръка. Всичко, от което се нуждаем, идва от Него. Здравето ни, силата да устояваме в изпитания и скърби, ръководството в трудни обстоятелства, помощ от всякакъв вид - материална, телесна и духовна. Всичко идва от Бог и обуславя непрестанната ни връзка с Него. Към Бог непрестанно се издига поток от молитви, често пъти без изговорени думи, а също тъй непрестанно слиза надолу поток от помощ, в отговор на молитви. Вратата, която ни съединява с Бог, трябва да държим винаги отворена - дръжката е откъм нашата страна. Бог, от Своя страна отдавна е отворил вратата и е захвърлил дръжката. Втората форма на молитвата засяга само Бог и човека, който е във връзка с Него.

Третата форма на молитвата е молитва за другите. Истинската молитва не се ограничава само като лична молба, тя засяга не само нашите лични искания, но обхваща и другите. Тя е един вид посредник между Бог и някой, който се е отдалечил от Него или пък има особена нужда от помощ. Нашата лична молба и пребъдването в Бог са отправени нагоре и навътре, докато молитвите ни за другите са отправени навън и обхващат всички хора.

Молитвата за другите е най-възвишената форма на молитва и съдейства за осъществяването на Божия план - спасението на онези, които ще приемат Христос за личен Спасител и ще преминат от властта на Сатана в Негова власт.

Молитвата е решителен фактор в духовната борба, която водим със силите на мрака. „Нашата борба не е срещу плът и кръв”, ние сме в непрестанна борба с княза на този свят, който прави непоправими усилия да запази владението си. Молитвата е нашето най-мощно оръжие и ние трябва да постоянстваме в нея, защото Сатана отстъпва само тогава, когато е заставен да отстъпи. Той напада винаги наново, затова е необходимо да се молим непрестанно в името на нашия Спасител Исус Христос, Който победи дявола в живота и в смъртта Си. Исус е победител и Сатана е принуден да отстъпи пред Него. В Йоан 14:30 се казва: „Иде князът на този свят. Той няма нищо в Мен.” Ако ти и аз се опрем на Божията благодат, можем решително да кажем: „Ако князът на този свят дойде, той няма нищо в мен. Аз не му отстъпвам ни най-малко място в моето сърце” - тогава чрез Христос ще бъдем повече от победители.

В Еремия 33:3 четем: „Извикай към Мен и ще ти отговоря, и ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш.” В Псалм 50:15 се казва: „Призови Ме в ден на напасть и аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиши.” В Матей 7:7 четем: „Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори.” Обикновено приемаме, че трябва продължително да се молим, защото Бог иска да изпита вярата ни, преди да изпълни молбата ни. Безсъмнено това е вярно, но то е само една част от истината. Всяка човешка представа за Бог и за Неговата намеса в нашия живот е недостатъчна. В Своята голяма

милост и любов Бог иска да премахне греха вътре в нас. Грехът не само опетнява нашия живот, но сломява и волята ни. Помрачава съвестта ни и намалява духовната ни сила. И все пак, всички тези затруднения, които грехът създава, се премахват по съвършено прост начин. Бог каза: „Извикай към Мене и ще ти отговоря.” Когато човек извика към Бог, той вече е обърнал лицето си към Него. Колкото слаба и разклатена да е волята му, тя е действала в две направления: отклонила го е от греха и го е обърнала към Бог - една на пръв поглед незначителна, но всъщност неизразимо важна стъпка. Викът е точката на съприкосновението ни с Бог. От този момент целта на Бога и на човека е обща. Този, който отправя вика си към Бог, е обкръжен от мъчнотии и жадува да ги отстрани. Чрез освободената му воля Бог с радост прокарва Своята воля.

Тук стигаме до един често повтарян въпрос. Влияе ли се Бог от нашите молитви?

Този въпрос е разглеждан много пъти. Образовани скептици с голяма увереност отговарят отрицателно. Но, от друга страна, посветени християни, изпълнени със силна вяра, със същата увереност отговарят положително. И странното е, че и едните, и другите имат право, макар и не напълно. Бог не се влияе от нашите молитви и все пак Бог положително се влияе от тях. Те не оказват влияние на Божиите намерения, нито на Божията цел, но влияят на начина, по който Бог ще отговори на молитвата ни. Ако правилно се молим, Той е готов да ни даде всичко, за което се молим, дори много повече. Нашият Небесен Баща знае от какво имаме нужда и Той дава щедро, стига ние да сме в правилни отношения към Него. Божиите намерения често пъти са възпрепятствани поради това, че ние не сме в хармония с Неговата воля. Ако разбираме Божията цел и с нея съобразяваме молитвите си, даваме възможност на Бог да действа в две насоки: спрямо нас и спрямо Сатана. Ние сме Му предали волята си и по този начин Сатана е отблъснат. Препятствията са отстранени и пътя ни към Бог е открит. Тогава Божията воля започва да действа според определения Негов план. Исус казва: „Вашият Отец знае от какво се нуждаете, преди да сте поискали.”

Бог знае кое е най-доброто за всеки един от нас.

Има една възвишена молитва, която Исус ни завеща и която е основата на всяка истинска молитва, продиктувана от Светия Дух. Често пъти механично произнасяме Господната молитва, без да влагаме нито съдържание, нито сърцето си в нея.

Най-съществената молба в Господната молитва е: „Да бъде волята Ти.” Нека сериозно се замислим върху дълбокия смисъл на тези думи, за да проникнат те в цялото ни същество.

„Да бъде волята Божия.” Бог е премъдър, превъзвишен, свят, пълен с любов - нещо повече - Той е самата любов!

Ние никога не можем напълно да обхванем същината на всички Божии качества. Нашата представа за Бог е повърхностна, непълна и бедна.

Този премъдър, всемогъщ и свят Бог е наш Небесен Баща, а чрез Христос ние сме Негови чада.

„Да бъде волята Ти.” Божията воля е израз на Неговите намерения, желания, на всичко, което Той изпълнява чрез силата Си. Земята е Негово създание, а ние сме Негови чада. Бог има план за всеки човек и за целия свят.

Целият наш живот с всички негови подробности е включен в този план: здравето ни, силата ни, домът ни, приятелите ни, парите ни, начинът, по който водим живота си - с една дума всичко! Това е Божията воля, която се направлява от степента на нашето единство - според това, дали нашата воля е в хармония с Божията воля. Нашият живот в много отношения прилича на страшно забъркано кълбо, чиито конци Бог с безкрайно

търпение и сръчност се старая да оправи и да премахне безредието. При всички обстоятелства Той допуска това, което е най-добро за нас. Ние трябва да уповаваме напълно на Бог, дори тогава, когато сме заобиколени от най-непрогледен мрак и не виждаме никакъв изход.

И когато се молим с думите: „*Да бъде волята Ти*”, значи че действително уповаваме на Бог, че сме решили твърдо да подчиним живота си на Божия план. Тази молба заключва онова пълно предаване в Божиите ръце, което е преобразявало живота на силни мъже, така щото Божията цел да може чрез тях да бъде изпълнена. Това упование е накарало Мойсей, най-великият юрист и законодател на Израел, да обърне гръб на царския трон и да свърже живота си с един народ от роби.

Това упование е накарало мъдрия Еремия да напусне удобната и приятна служба заради едно презряно дело, за което той сам изложи себе си на презрение.

Това упование доведе апостол Павел като духовен водач на своя народ до неизмерими страдания, докато стигна накрая до меча на палача. Същото упование свали от небесния трон Исус - Божия Син, и Го прикова на кръста за спасение на целия свят.

„*Да бъде волята Ти*”. Тази молитва отваря пътя за Бог, за да извърши великите Си дела между нас. Тя включва всички други молитви, защото Божията воля се простира над всичко.

Готови ли сме още сега в гореща молитва да предадем волята си на Бог - напълно и всеотдайно? Това ще преобрази живота ни и молитвата ни, ще бъде сила, която ще свали дъжд от благословения за нас и за другите.

Бог ще ни помогне да направим това. Амин!

ЧАСТ ВТОРА - СПЪНКИ НА МОЛИТВИТЕ НИ

Защо не получаваме отговор на молитвите си? Защо закъснява отговорът на нашите молитви?

Посредством молитвата човек влиза във връзка с Бог и по този начин постига нещата, които иначе не би могъл да постигне. Молитвата променя обстоятелствата, това е факт.

И все пак има много молитви, на които Бог не отговаря. Не ще бъде преувеличено, ако кажем, че има хиляди молитви, които се издигат нагоре, но нямат отговор. Мнозина казват: „Молитвата съвсем не е това, за което се счита, че е. Колко много сме се молили, но не сме получили никакъв отговор. Нищо не постигнахме.” И това твърдят както разумни, така и повърхностни хора, чиято мисъл не се задълбочава, а се плъзга по повърхността.

Всеки, който иска да съдействува за изпълнението на Божия план, трябва да знае кои са спънките, които молитвите ни срещат. На първо място, ние се натъкваме на неща, които се крият дълбоко в нас. Те са причина за прекъсване на връзките ни с Бог - Извора на всяка сила. Според Божието слово причините са три: **първата** ни е много добре позната - грехът.

В Исая 1:15 Бог казва: „*Когато прострете ръцете си, ще крия очите си от вас, даже когато принасяте много молитви, не ще да слушам.*” Защо? Каква е причината? Тези прострени към Бога ръце бяха опетнени, затова Той отвръща лицето си. В Исая 59:1

се казва: „Ето ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спаси, нито ухото Му отъпяло, та да не може да чува.“

Значи, откъм Божия страна всичко е наред, но четем по-нататък: „вашите беззакония, вашите грехове... вашите ръце ... вашите пръсти ... вашите уста...“ всички те са покрити с калта на греха. В Псалм 66:18 четем: „Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправдата, Господ не би послушал.“

И тъй грехът е пречка за молитвите ни. Ние дори не мислим за това. Чрез молитвата влизаме във връзка с Бог, а грехът прекъсва тази връзка. Ако искам да вляза в телефонен разговор с някой близък, но телефонната жица е прерязана, дори да стоя с часове на телефона и да говоря най-красноречиво, като отправям най-настойтелни молби, няма да има никакъв резултат, нито полза. Думите ми не биха стигнали до целта, защото връзката е прекъсната. Ако продължавам съзнателно да върша грях, молитвата ми не ще има никакво значение, тя е само прахосване на думи без никаква стойност. Бих могъл лесно да си въобразя, че щом се моля, аз не съм толкова лош, както този или онзи, докато всъщност молитвата ми е празна формалност, защото връзката ми с Бог е прекъсната. Бих ли могъл да говоря с Бог след като съм извършил грях и не съм поискал прошка, или ако съм поискал прошка, все още продължавам да повтарям извършения грях?

В такъв случай не можем да бъдем Божии съработници, защото чрез молитвата ние съдействаме за осъществяване на Божия план за целия свят.

В посланието на Яков 4:2,3 се казва: „*Пожелавате, но нямате, защото не просите.*“ Тук намираме обяснение на загадката за духовната пустота в някои сърца и църкви: тръбите, които ни свързват с резервоара на Божията благодат, стоят неизползвани.

По-нататък апостол Яков казва: „*Просите и не получавате, защото зле просите, за да изживявате в сластите си.*“ Тук основната причина е себелюбието: моля се само за лични облаги без оглед на другите. Разбира се, ние имаме пълно право да се молим лично за себе си: за телесни сили, за здраве, когато сме болни, за материална помощ, както и за близките си. Нашият Небесен Баща е пълен с любов към нас и иска чадата Му да живеят с радост на тази земя. Обаче от съществено значение е какъв е мотивът, какво е подбуждението, дали молитвата ни е безкористна, или сме подтикнати от себелюбиви стремежи. Ако сме посветили целият си живот на Бог, тогава можем да се молим за всичко останало, според както ни ръководи Светият Дух.

Друга причина, която се крие у нас, е непростителният дух. В Матей 5:23,24 четем: „*Като принасяш дара си на олтара...*“ т.е. когато се приближаваме при Бог - това приближаване ние наричаме молитва, „*и си спомниш... остави дара си и иди първо се сдобри с брата си*“ - първо, а не после!

В Матей, 6 глава, намираме молитвата, на която сам Исус ни научи да се молим. Тя съдържа седем просби. Исус особено набляга на една от тях: „*Да бъде Твоята воля.*“ В 18 глава Той говори на Своите ученици за молитвата. Петър поставя въпроса: „Колко пъти да прощаваме, седем пъти ли?“ Навярно Петър смяташе себе си за много напреднал, щом е могъл да допусне, че може да прости до седем пъти. Обаче Исус му каза: „Петре, ти не ме разбираш. Прощката не е някакъв пример на смятане. Не седем пъти, но седемдесет пъти по седем.“ Петър вероятно смаяно е запитал: „Как? 490 пъти!? Все на същия човек?..“

„Да, да“ - ще каже някой, „но вие не знаете колко трудно е да се прощава.“

Наистина ли вярвате в това?

Действително има неща, които ние сами не можем да простим. Обаче, слава на Бог, ако дадем място на Божия дух в сърцата си, ще бъдем в състояние да обичаме тези, които не сме могли по-рано да понасяме. Ако любовта Христова ни завладее, тогава сърцата ни

ще бъдат изпълнени със състрадание към човека, който ни е наранил. Ще изпитваме към Него безкрайно съчувствие за това, че е могъл да падне дотолкова, че да извърши такова дело.

Особено силно се подчертава, че трябва да прощаваме така, „както Бог ни прощава” - безрезервно, напълно и великодушно, ако действително искаме да имаме връзка с Бог чрез молитвите си. И така грехът, себелюбието и непростителният дух са пречки за нашите молитви. Има хора, които са вдъхнали големи надежди и които въпреки това са останали нищо в духовната област тъкмо поради такива пречки. Животът им е останал безплоден именно поради липса на истинска молитва.

Нека се научим да се молим с думите: „Изпитай ме, Боже, познай сърцето ми, опитай ме и познай мислите ми. И виж, дали има в мен оскърбителен път. И води ме по вечния път, заради Христос. Амин!”

Много често Бог не отговаря на молитвите ни или пък забавя Своя отговор от любов към нас. И то защото иска да ни даде нещо повече от това, за което сме се молили, и защото Неговата цел е по-възвишена от нашата. Нека не забравяме, че може да попречим на Божия план, като се молим непременно.

За мен, разбира се, е от голямо значение дали Бог ще чуе моята молитва и дали ще ми отговори. **Правилното схващане за молитвата е, че тя е едно с всеобщия Божий план.**

Следователно истинската причина, че отговорът на нашата молитва се забавя или изобщо не идва, е това, че не заставаме на Божието становище. **Липсва ни мъдростта да се молим за най-доброто или пък не сме достатъчно себеотрицателни да се откажем от своите дребни, лични желания, за да получим по-възвишеното, което ще бъде за благо на всички хора.**

Картините са най-доброто учебно помагало, а примерите са написани или изговорени картини. Исус обичаше този метод на обучение и го употребяваше.

В Библията срещаме четири забележителни примери на молитви, чиито отговор Бог е забавил или отговорил отрицателно. Те са:

- 1. Молитвата на Мойсей да му позволи да влезе в Ханаан.**
- 2. Молитвата на Анна да има син.**
- 3. Молитвата на апостол Павел да му бъде отнет трънът от плътта.**
- 4. Молитвата на Исус в Гетсимания.**

Нека ги разгледаме последователно.

1. Да се спрем най-напред на молитвата на Мойсей, която Бог не удовлетвори.

Мойсей беше духовен водач на своя народ. Той е един от великаните на човешкия род, в каквото отношение и да го разгледаме. Божият закон лежи в основата на всички закони в света. Според изявленията на Мойсей тайната на неговото величие като законодател, като водач на народа, като пълководец и стратег се крие в непосредствената му връзка с Бог. Той се е отнасял до Него за всяко нещо и казва, че всички наредби и планове са му били давани направо от Бог, Който изпращаше помощ. Мойсей представяше пред Бог своите лични просби и Бог му отговаряше. Той говореше с Него за всичко: за неща, отнасящи се до целия народ, и за лични неща. Молеше се при по-леки или при по-трудни обстоятелства и Бог му отговаряше. **Това е най-краткото описание на неговия**

живот. Имаше само едно изключение в живота на Мойсей и тъкмо защото е изключение, то ни направи толкова силно впечатление. Мойсей се моли Бог да му разреши да влезе в Ханаан, но Бог му отказа. Нека не забравяме, че Бог не действа по каприз или по произвол, затова този отказ трябва да има основателна причина. Псалом 106:32,33; Втор.1:37; 3:26; 4:21; 34:4.

Да разгледаме фактите по-добре. Израелският народ беше освободен от египетско робство - не беше лесно да се ръководят такива хора. Те бяха упорити, дребнави, своеволни, не можеха да се владеят и до крайност изморяваха своя водач. Колко смел беше Божият план да създаде от такъв материал един народ, чрез който да проведе спасението на целия свят. По своето величие този Божий план е равен само на основаването на Христовата църква от простите галилейски рибари и от неуките Христови ученици. Само Бог е в състояние да постигне такъв триумф. Колко търпение беше нужно, за да се постигне целта! Но Бог е дълготърпелив. Мойсей също се беше научил на търпение, когато пасеше стадата си в самотната пустиня. Бог го изучи да търпи, особено когато влезе в допир с променливите настроения на това стадо, съставено от някогашни роби.

И тъй в пустинята израелският народ почувства липса от вода. Жаждата беше голяма, положението - сериозно. Касаше се за едно дребно затруднение, защото Бог беше там. Той бе съдействал за излизането на израелския народ от Египет. Това чудно пътуване беше Негово дело. Народът добре познаваше Бог от всичките си досегашни опитности, затова можеше да очаква Божията помощ. Колко чудни неща се бяха случили още преди тръгването им! А и след това - преминаването през Червено море, манната, която намираха всяка заран пред шатрите, птиците, които ловяха с ръце, бликащата от скалата вода! О, да, те вървяха редом с великия Бог, затова какво значение имаше тази нова нужда, която беше се появила? Обаче те лесно забравяха. Паметта им беше много къса. Ароматният египетски лук им бе направил по-силно впечатление, отколкото нежната, търпелива Божия любов, с която Бог ги обкръжаваше. Те забравиха дори бликащата от скалата вода. Колко приличат на нас тези хора! Ние също носим техните отличителни черти...

Те започнаха да роптаят, да критикуват. В Своето дълготърпение Бог продължаваше да се грижи за тях. Обаче Мойсей не беше достигнал още до онова равнище, до което го издигнаха опитностите му по-късно. Той стоеше пред народа като Божий представител, но никак не приличаше на Бог. Разгневен, с разпалени слова, Мойсей удари скалата. Божият план изискваше скалата да бъде ударена само един-единствен път - след това беше достатъчна само смирената молитва. Колко често в своето нетърпение и ние удряме по ударената вече скала! Водата бликна. Бог постъпва винаги така. Той се грижи за нас, макар и да не Го зачитаме, и да не изпълняваме Словото Му. Множеството се спусна да пие, жадно и изнемощяло. Но Бог беше оскърбен дълбоко от Мойсей, който не Го зачете и не се покори на Неговата воля. Острият език на Мойсей, святкащите му от гняв очи оставиха дълбока бразда в душите на хората и тя дълги години не можеше да бъде заличена. Заради народа трябваше да бъде направено нещо. Този народ трябваше да разбере колко е необходимо да бъде покорен на Бог и колко голямо зло е непокорството.

Мойсей беше водач и затова Бог постъпи с него по-различно, отколкото с обикновените хора. Той му каза: „*Ти няма да влезеш в Ханаан. Ще доведеш народа до границата, ще погледнеш отвъд, но няма да влезеш вътре.*”

Това много наскърби Мойсей. Той се моли много пъти Бог да отмени наказанието. Колко силно желаше да види онази земя, отвъд Йордан, която Бог беше избрал. Острието на наказанието го нарани дълбоко, но Бог каза: „*Не ми говори повече за това.*”

Божие решение не можеше да бъде променено не заради Мойсей, но заради народа, заради целия свят, който трябваше да бъде върнат отново при Бог чрез този народ. Затова молитвата на Мойсей не можеше да бъде удовлетворена и тази неудовлетворена молитва трябваше да послужи като урок за послушание на онези люде, които нито погромът на египтяните, нито гръмотевиците на Синай бяха в състояние да му дадат.

Във всеки шатър, около всеки лагерен огън се говореше само това:

„Мойсей не беше покорен на Бог. Той не Му отдаде почит, затова няма да види Ханаан.“ Развълнуваните и изплашени сърца разнасяха шепнешком тези думи навред. Жените и децата плачеха. Колко щяха да се радват, ако можеше и той да влезе заедно с тях в Ханаан. Обаче отсега нататък дълбоко в сърцата им трябваше да бъде отпечатана страшната пропаст между покорност и непокорност.

Навярно след години някоя майка е разказвала на своето дете историята за Мойсей. Тя сигурно е описала неговия външен вид: дълбоките му очи, дългата брада, величествената му и все пак добродушна и кротка осанка. Тя е разказвала за близкото му общение с Бог и за блясъка на лицето му, а след това тихо е добавяла: „Но той не можа да влезе в Обещаната земя, защото беше непокорен на Бог.“ Бащите сигурно са напомняли на своите подрастващи синове всичко това и така тази история се е вграждала в духовния живот на целия народ - неизлично отпечатана в душата им. Бог не отговори на молитвата на Мойсей, за да може целият народ да разбере колко е важно да бъде покорен на Бог. Второзаконие 34:1-7; 2 Коринтяни 12:8,9; Числа 20:12; 27:14.

2. Да разгледаме сега втория пример за Анна - майката на Самуил.

По онова време еврейският народ в морално отношение беше паднал, той се бе отдалечил от Бог. Липсваше му водач. Мойсей и неговите наследници отдавна бяха отминали. Нямаше кой да ги замести, а Бог бе пренебрегнат и забравен. Идеалите бяха потъпкани, беше останала само външната страна - фасадата. Но в дълбините все още имаше скрито нещо добро. Затова беше нужна смела ръка, която да изведе на повърхността това останало добро. **Един народ без водач - това е фонът, върху който се очертава историята на Анна.**

Морално, израелският народ вървеше към пропаст. В Сило все още се извършваха формални богослужения, дори и свещениците бяха страшно опетнени.

В страната цареше пълна анархия. Всеки вършеше това, което мислеше, че е право. Нямаше човек, който да въведе ред. Положението наподобяваше това на Содом и Гомор. Всред тази рамка се очертава забележителната история на Анна. Трябва добре да запомним постановката, за да разберем съдържанието.

По онова време в хълмистата страна на Ефрем живееше един умен, богобоязлив човек, който притежаваше големи стада, ниви и градини. Неговите земи не бяха далеч от Сило - мястото, където се извършваха богослуженията и където той всяка година ходеше със семейството си. Той имаше две жени.

Анна беше неговата любима жена. Тя беше сериозна и нежна, но страдеше и непрестанно въздишаше под тежестта на разочарованието, което все повече тегнеше над нея с течение на годините. Копнежът на сърцето ѝ беше незадоволен - нямаше деца. Макар и да не се казва ясно, но по всичко може да се заключи, че тя непрестанно се е молела на Бог, обаче за нейно учудване и дълбока скръб молитвите ѝ оставаха без отговор. Нейните страдания се увеличаваха още повече от съперницата ѝ, която предизвикваше ревността ѝ. Всичко това траеше години наред. Чудно ли е тогава, че тя е била дълбоко огорчена?

Изглеждаше, че страданието ѝ никога не ще има край. Защо ли? Анна имаше една мечта и една цел в живота си - копнееше да има син. Нейният кръгзор беше ограничен, защото духовните ѝ очи бяха затворени. Тя виждаше само несъществуващите си надежди, въвн от които нейните мисли не преминаваха.

Но да видим сега какво беше Божието становище, как Бог гледеше на нещата. Той виждаше народа, който беше включил в Своя спасителен план, да върви към гибел. Бог имаше нужда от един водач за този народ, но не го намираше - нещо по-лошо, нямаше подходяща майка, която да отгледа този водач.

Това е най-ниското стъпало, на което може да падне един народ. Нужно беше Бог да превъзпита първо майката, а след това да издигне нейния син.

Анна беше най-подходяща за целта и Бог я удостои с тази чест. **Но тя трябваше да бъде преобразена, преди да бъде употребена.** Ето защо беше нужно да страда дълго. През тези години на тежки изпитания тя стана нов човек. Нейният поглед се разшири, кротостта ѝ се превърна в сила, волята ѝ се смекчи и се покори на една по-висша воля. Тя беше готова да се откаже от най-скъпата си радост за общото благо. Беше готова да даде своя син за спасението на целия народ.

Анна непрестанно се молеше и под влиянието на тези молитви се създаде човекът, от когото Бог се нуждаеше. **Бъдещият водач беше отговор на молитва.** Романтичната история на малкото момче в храма на Сило бързо се разпростря по цялата страна.

Самото му име Самуил, което значи - „изпросен от Бога”, караше хората да мислят за Живия Бог и за силата на молитвата. Самуил остана непоклонимо верен на своя Бог до края на живота си и затвърди вярата на народа още повече.

Бог много забави отговора на молитвите, които Анна отправяше към Него, за да даде много повече от това, което тя искаше. Радостната, хвалебна песен на Анна, в която тя с дълбока благодарност величае Бог, показва колко чудно беше претворил Бог цялото ѝ естество. Той забави отговора, за да изпълни Своя план.

3. Третата картина, на която ще се спрем, представлява апостол Павел с неговия трън в плътта.

Нека разгледаме отблизо образа на апостол Павел. От този прекрасен Божий служител се излъчва голяма светлина. Сам Бог го призова на служба. Исус би могъл да вземе един от дванадесетте, за да разнесе евангелската вест на другите народи, но за тази обширна дейност беше нужен човек с по-специална подготовка. С Христовия си ум, с живото си въображение, с ясно определения си стремеж и с пламенната си любов към Господа, апостол Павел беше наистина прекрасен човек. Нищо чудно, че Исус избра тъкмо него.

Обаче апостол Павел имаше и своите слаби страни. Ще се осмелим да споменем за него съвсем бегло, с пълно съзнание за величието и светостта на любимия апостол, само за да извлечем поука за нас.

Апостол Павел беше човек със силна и желязна воля. Той бе един великан, един Херкулес на волята, но тъкмо там се криеше и неговата слабост. Понякога той отиваше твърде далеч поради много силната си воля. В Деяния 16:7 четем: „*И като дойдоха срещу Мизия опитаха се да отидат във Витания, но Исусовият Дух не ги допусна.*” Святият Дух трябваше да възпира преголямата, неудържима и стихийна проява на неговия устрем – Филипяни 3:7-11.

Апостол Павел имаше особено силно желание да проповядва на юдеите в Ерусалим. Той познаваше тамошните юдеи, беше възпитан заедно с тях и по-младите го считаха за свой водач. Когато пламна у тях омразата към християните, Павел беше най-ревностният. Всички го познаваха много добре. Само да можеше да отиде при тях, мислеше си той, общественото мнение съвсем би се променило. Но Бог не удовлетвори желанието на апостола, Той го изпрати по-далеч.

От този великан на сила и любов, с неговите слабости, Бог имаше нужда. Той искаше да го употреби за делото Си, защото беше най-добър не само на своето време, но и на всички времена.

Апостол Павел имаше трън в плътта, както сам той казваше. Нещо непрестанно го измъчваше и се забиваше дълбоко в плътта му. Дали спеше, или бдеше, дали приготвяваше шатри, или проповядваше, дали пишеше - той винаги болезнено чувстваше този трън. Павел се обърна към Бог с молба да премахне тръна от плътта му, но трънът си остана. Втори път се помоли апостолът, обаче и тогава не настъпи никаква промяна. Тогава той се помоли за трети път.

Може да си представим колко гореща е била молитвата му. Бог отговори на Павел, въпреки че не удовлетвори молбата му. Съвсем ясно Бог му каза, че за него е по-добре трънът да си остане. Може би в самотните часове на някоя безсънна нощ апостол Павел е чул в сърцето си Божия глас, който му е казал: „Зная, Павле, колко болезнен е този трън, който те мъчи, жал ми е за теб, но заради другите по-добре е той да си остане. Моите мисли и любовта на Моето сърце ти ще можеш, по този начин, много по-добре да предадеш на хилядите човеци. Аз ще бъда близо до теб и ще те укрепявам. Ти ще видиш такива откровения на Моята слава, че те ще претъпят твоята болка. Моето величие ще превие твоето страдание.

И мен ми се струва - казва Гордон, - като че ли виждам стария апостол в неговото жилище, в Рим, седнал на почивка след дневния труд. Късно е - множеството негови посетители са си отишли. При него са само верният доктор Лука и младият Тимотей. Със светнал поглед и с развълнуван глас апостолът им казва: „Знаете ли, мои мили приятели, аз не бих искал да се лиша от моя трън, заради чудната Божия слава, заради чудесната Христова любов, която съм изпитал наред с този трън. Дано той ни послужи да видим Божията слава!”

Бог чу молитвата на апостол Павел, но не я удовлетвори. Страданието на апостола донесе двойно благословение: Божият план за спасението на заблуденото човечество може да се изпълни, а освен това връзката между апостол Павел и Бог стана неизразимо силна.

4. Последната, четвъртата картина, подобно на Сикстинската Мадона на Рафаел в Дрезденската галерия, стои съвсем отделена от другите. Със страхопочитание и смирено мълчание пристъпваме по-близо и виждаме Исус в Гетцимания.

Ето хълма, покрит със стари маслинови дръвчета. На преден план виждаме група мъже, заспали на земята.

Малко по-нататък под дърветата друга по-малка група мъже лежат неподвижно - те също спят.

Още по-навътре в градината съзираме самотния образ на Исус -съвсем сам, изоставен, както никога досега. Син Божий и Син Човешки, Бог и Човек!

Никой художник досега не е могъл да означа границата между божественото и човешкото в образа на Исус. Защото връзката между Бога и човека е тъй свята сама по себе си, щото човешкият разум никога не би могъл да я докосне.

Тук Исус като човек е най-затрогващ. Ние едва се осмеляваме да говорим, защото земята, на която стоим, е свята. Борбата на утрешния ден е известна. В Гетцимания съзираме очертанията на Голготския кръст. Победата е спечелена тук.

Невъзможно е за нас, хората, които от векове носим печата на греха, да разберем отвращението, което Безгрешният изпитва от съприкосновението с греха. Той трябваше да стане „грешник за нас” -това ние никога не ще можем да разберем.

Никой израз не е достатъчно силен, за да предаде това, което Исус е чувствал тогава. Там, под дърветата, съвсем сам, Той поема борбата. До нас достига само частица от молитвата Му: „*Отче Мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша*” - колко е траела молитвата на Исус, ние не знаем, но напрежението на Неговия Дух е било тъй страшно, че ангел дошъл от небето, за да Го укрепи - Лука 22:43.

В 44 стих, от същата глава, четем: „*И като беше на мъка, молеше се по-усърдно; и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята.*” На колене, в гореща молитва Исус извоюва победата над Себе Си: „*Да бъде не Моята, но Твоята воля.*”

Божията воля за спасението на света трябваше да бъде изпълнена: „*Защото Бог толкова възлюби света, щото даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, Който вярва в него, но да има вечен живот.*” Заради целия свят Исус трябваше да пострада, за да бъдем ние спасени.

Всяка истинска молитва се произнася със смирение, на колене - в усамотение пред Бог. Ако това беше необходимо за Исус през дните на най-големите Му страдания, колко повече, колко безкрайно повече е нужно за нас.

Нека включим в своя всекидневен план решението си да срещаме Бог насаме, пред разтворената Библия, и в това свято общение да предаваме волята си напълно в Неговите ръце. Тогава ще имаме по-светъл поглед и по-широк кръгзор. Тогава ще достигнем до истинското себеотрицание. Като се молим с простота, ще чакаме с търпение. Колкото и малко да разбираме Божиите пътища сега, ще дойде ден, когато мракът, който ни обкръжава, ще премине в утрото на новия ден, озарен от светлината на Неговото явление. Тогава ще го видим „лице с лице” там, във Вечността.

ЧАСТ ТРЕТА - КАК ДА СЕ МОЛИМ?

Ролята на слуха при молитвата

„Който има уши, нека слуша.”

При молитвата слухът има също голямо значение, както и говорът. **Слухът отваря път на говора.** Детето най-напред слуша думата и после я изговаря. **При нормално развитие говорът се развива предимно посредством слуха. Този е природният закон.** Слухът до голяма степен оформя характера. Това, което слухът възприема, разумът го преработва, а езикът - изговаря.

Същият ред намираме в Исая 50:4 - „*Господ Йеова ми даде език на учениите, за да зная, как да помогна с дума на уморения. Всяка заран Той събужда ухото ми, за да слушам като учащите се.*” Тук езикът на учениците е обучението. **Езикът е резултат на**

събуденото ухо. Ето една от причините, поради която мнозина от нас нямаме обучен език, защото много рядко даваме на Бог възможност да ни говори.

Очебиен факт е, че най-големите хора на молитвата са били в тясна връзка с Бог. Те са чувствали Божието присъствие особено силно и съзнанието за Неговото величие и любов ги съкрушавало.

В Стария завет се срещат няколко мощни герои на молитвата. Поради голямото падение на израелския народ, Бог казва: „*Даже Мойсей и Самуил, ако бяха застанали пред Мен, пак душата Ми не би се смилила за тия люде*” (Еремия 15:1). Когато апостол Яков трябваше да посочи на разпръснатите юдеи-християни пример на човек, силен в молитвата, той им говори за пророк Илия и за неговата чудна опитност на върха Кармил. **Тези трима - Мойсей, Самуил и Илия, изиграха важна роля пред големите кризи в историята на Израел.**

Мойсей беше основател на Израелската държава и възпитател на народа. Самуил беше търпеливият учител, който въведе нов ред в нещата на националния живот. Илия беше суровият водач на народа през времето, когато поколението на Йеова беше застрашено да бъде официално отхвърлено. И тримата изпъкват като мощни хора на молитвата.

Интересно е да се проследи колко внимателно са се вслушали в Божия глас. Техният слух още от рано беше упражнен, и то доста продължително, докато стана крайно чувствителен. Това важи с особено голяма сила за Мойсей - изтъкнатия великан на народа, най-големия юрист на историята, чийто слух бе подготвен в течение на два различни периода. Най-напред в продължение на 40 години, прекарани в Мадиамската пустиня, където беше сам със стадата, със звънците и с Бога.

Там, далеч от шума на Египет, той свикна с тишината. Колко тих е Божият глас. Колко малко хора са достатъчно силни, за да могат да понасят самотата и тишината. В заобикалящата го тишина Мойсей свикна да разпознава тихия, нежен Божий глас.

После следваха два пъти по 40 дни, през които Мойсей слушаше на планината това, което Бог му говореше.

За Самуил обучението започна още по-рано, отколкото при Мойсей. Още като дете, почти непривикнал със земния шум, той долови Божия глас и скоро свикна да го разпознава. Много скоро израелският народ узна, че сред него има един, който говори с Бог.

Сърцето и слухът на малкото дете са особено чувствителни за „гласа отгоре”. Дано да можем и ние като децата да имаме такъв остър слух за Божия глас и в напредналите години на нашия живот.

За третия от тримата мъже на молитвата - Илия, много не знаем, освен някои чудни събития, в които той играе главната роля. От тях най-важна и най-подробно описана е сцената на върха Кармил, когато се отключиха прозорците на небето и заваля дъжд. Трябва да се отбележи, че осемнадесетата глава на 3 Царе, където е описана борбата на върха Кармил, започва с думи, които Бог отправя към пророк Илия: „*Господното слово дойде към Илия... Ще дам дъжд на земята.*” Тази беше гранитната канара, на която се основаваше продължителната молитва на Илия. Този е и правилният ред: **първо Божия глас, а след това гласа на човека. Когато този ред се спазва, резултатът е поразителен.**

Можем ли с увереност да се молим за покаянието на близките си?

Божие сърце жадува за спасението на погиналия и грешен свят. Затова Той даде Своя Единороден Син и изпрати Светия Дух, за да осъществи в сърцата на хората това,

което Синът Божий извърши за тях. **Бог даде на човека най-мощното от всички оръжия - молитвата, посредством която ставаме Божии съработници.**

На същото основание Бог поставя хората в приятелски и роднински връзки помежду им. **Всяко духовно влияние от Божия страна, но също така и от страна на Сатана, става посредством хората.** При това без съгласието на човека Бог не желае да влезе в неговото сърце, а Сатана не може. Бог иска да докосне хората чрез други хора. **Затова Бог ни е дал най-силните роднински връзки, за да може да се докосне до всекиго - чрез някой друг.** Родството е специална човешка връзка на тази земя. Понякога, съм бивал запитван от сериозни добросъвестни хора, дали не е егоистично да се грижим особено много за своите близки. Но ако ти не се молиш за тях, кой друг би го сторил? Кой би могъл така продължително и с такава усърдна вяра да се моли за тях? Тъкмо затова Бог ни е поставил в отношение на близка любов и привързаност един към друг.

Ако в едно семейство само един е във връзка с Бог, то той е вратата, през която Бог може да достигне цялото семейство. Всекидневното общуване дава възможност за това, но същевременно то означава и отговорност пред Бог. Колкото по-сърдечни са връзките ни един към друг, толкова по-големи са възможностите ни и толкова по-голяма е нашата отговорност.

Себеотрицанието не изключва правилните лични интереси, нито тези на близките ни, но поставя схващанията ни в правилно съотношение и ни учи да забравяме себе си заради другите. Не само че не е егоистично да се молим за близките си, но това отговаря на Божия план и ние трябва да го вършим. Имам най-голямо отговорност за този, с когото съм най-тясно свързан.

Затова и често се поставя въпросът: **„Можем ли да се молим с увереност за покаянието на нашите близки?“**

Този въпрос интересува всеки вярващ.

“Веднъж, - казва Гордон, - след като бях говорил на тази тема с особена положителност, дойде една моя позната, високообразована жена и ми каза: „Не вярвам, че имаме право да се молим за обръщението на близките си!“

- Защо - запитах аз. Тя замълча за момент, с мъка овладя дълбокото си вълнение и след това каза: „Имам брат, който е невярващ. Театърът, киното, клубът, виното - това съставлява животът му. Моето горещо желание е той да стане истински християнин.

Обаче не вярвам, че мога с увереност да се моля за неговото обръщение. Той има свободна воля, нали?”

А Бог не иска да спаси никого без неговата воля...”

Ще повтора това, което тогава казах на онази жена.

Вярно е, че човек има свободна воля спрямо Бог.

Обаче по отношение на греха, егоизма и предразсъдъците той е напълно поробен. Целта на вашата молитва не е да пречупите волята на някой и да го заставите да промени възгледите си. Вашата цел е по-скоро да освободите неговата воля от вредните влияния, които са му дали погрешно направление. Да отстраните праха от очите му, за да стане погледът му ясен.

А щом веднъж той се освободи, може да вижда ясно и да преценява нещата без предразсъдък. Тогава съществува всякаква вероятност да употреби волята си така, че да избере единствено правилното.

Можете да се молите за вашия ближен приблизително така: „Господи, избави го от лукавия и изпълни волята си над него с Твоята сила и слава в името на Победителя, Исус Христос..” Тази молитва се основава на три места от словото: „Бог иска да се спасят

всички човеци и да достигнат до познание на истината” (1Тимотей 2:4). Тази е Божията воля и за вашия ближен.

„Господ не иска да погиват някои, но всички да дойдат до покаяние” (2 Петрово 3:9). Тази е Божията воля и за човека, за когото мислите в този момент.

„Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде” (Йоан 15:7). Следователно само когато пребъдваме в Христа, можем с увереност да застанем в молитва пред Бог.

Молитвата, в името на Исус, прогонва Сатана от обсега на човешката воля и ѝ дава свобода, за да може да избере доброто.

Сатана отстъпва само стъпка по стъпка, затова молитвата ви трябва да бъде ясна и определена. „Той обикаля като рикаещ лъв и търси кого да погълне” (1 Петрово 5:8). Поради това молитвата ни трябва да бъде постоянна.

Как да се молим?

Обещания, дадени за молитвата

В основата на всяка истинска молитва лежи правилното ни отношение към Бог.

Първоначално човекът е бил във връзка с Бог, но поради греха тази връзка е била прекъсната. Човекът не е бил в състояние да я възстанови, именно поради това дойде Исус. Той беше Бог и човек и имаше връзка и с Бога, и с човека. Затова единствено чрез Исус ние можем да имаме общение с Бог. Пролятата кръв на кръста е основа на молитвата. Можем да се молим истински само тогава, когато се приближаваме до Бог - чрез Христа. Чрез Него получаваме прощение на греховете си.

В евангелията са отбелязани шест места, където Исус говори за молитвата и дава шест обещания за нея. Първото от тези обещания намираме в Матей 18:19,20: „Казвам ви, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата” (Матей 18:19). А след това следва пояснението: „Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там Съм и Аз посред тях” (Матей 18:20). Това значи, че ако двама се молят, всъщност те са трима, защото Исус е посред тях. Той е невидим, но винаги присъстващ! Ако някога изпаднем в униние и си кажем: „Бог слуша молитвата ни, много сме грешни и слаби...” Разбира се, нещо подобно ние никога не трябва да мислим. Но ако такава мисъл ни мине през ума, не трябва да забравяме, че там, където човешките сърца отправят усърдна молитва към Бог, Исус се моли заедно с тях. А Бог Отец, винаги слуша молитвата на Исус.

Второто обещание се намира в Марк 11:22-24: „А Исус им каза: *Имайте вяра в Бога...*” - молитвата трябва да бъде отправена винаги към Бог. „*Истина ви казвам: Който рече на тая планина: Дигни се и се хвърли в морето...*” - Исус избра най-невероятното, което би могло да се случи. Никъде не се казва Той да е премествал някаква планина. Изглежда, че това не е било необходимо.

Обаче Исус съзнателно избра най-мъчното, за да илюстрира мисълта си. Можем ли да си представим, че планина като Витоша, например, би могла да се премести и да се хвърли в морето?

„*И не се усъмни в сърцето си...*” - така Исус описва вярата - „но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане. Затова ви казвам: *“Всичко каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне.”* Колко безгранично мощни са тези думи!

Последните четири обещания намираме в последните думи на Исус през нощта преди предаването Му.

В Йоан 14:13-14, четем: „Каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя.” - повтарянето на обещанието подчертава колко неограничени могат да бъдат молбите ни.

В Йоан 15:7 четем: „Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви бъде.”

В Йоан 15:16 Исус каза на Своите ученици: „Вие не избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен, та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви бъде.”

Последното от шестте обещания намираме в Йоан 16:23,24: „Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. Досега нищо не сте искали в Мое име, искайте и ще получавате, за да бъде радостта ви пълна.”

Всички тези обещания са по-всеобемачи от всичко, писано в Библията върху молитвата. В тях няма никакви ограничения, нито по отношение на този, който се моли, нито по отношение на това, за което се моли. И все пак са посочени три ограничения:

1. Молитвата трябва да бъде отправена чрез Христа.

2. Този, който се моли, трябва да е в пълно единодушие с Него.

3. Той трябва да има вяра.

Нека не забравяме освен това, че Исус изказа тези обещания не пред народа, т.е. пред широк кръг слушатели, а пред интимната среда на Своите дванадесет ученици. Тогава, когато книжниците и фарисеите бяха оформили своите обвинения срещу Него и бяха решили Неговата смърт.

Исус често се оттегляше настрана от народа, за да поучава и наставлява учениците Си.

Но преди да им даде тези обещания, Той им каза: „Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си и така нека Ме последва” (Мат.16:24). И само този, който през целия си живот се съобразява с тези думи, т.е. отрекъл се е от себе си и е прославил Христос, може да очаква, че ще получи от Бог това, за което се е молил. Несъмнено тук се крие и причината, защо молитвите на много от хората нямат сила. От друга страна, този, който тихо и решително следва Исус и непрестанно се вслушва във вътрешния глас, който ясно му посочва пътя, по който трябва да върви, с изненада ще види значението, което придобива молитвата за него.

Да следваме Христос, това значи да разчитаме на Неговата жива сила, но това означава и още нещо: да бъдем с Него в пустинята - сред най-силните изкушения. За някого това ще означава усамотение - тишина в Назарет, за другото ще значи да бъде зле оценен, както Исус беше оценен в Юдея през първата година на Своята дейност. За трети загуба на приятели, както беше с Исус през последните шест месеца на живота Му. Без съмнение за всекиго ще бъде Гетцимания, но и Голгота, макар и не по начина, по който Исус я изживя. **Този тежък път става лек тогава, когато доброволно вървим по него.**

И ако някой ни попита, защо условията, при които можем да получим отговор на молитвата си, са толкова категорични. Трябва да му припомним, **че истинската основа на молитвата е съгласуването и единството на нашите цели с Божията цел. Да се молим не значи да се стремим да спечелим благословието на Бог, Който се противопоставя на нашите желания. Това би било предизвикателство спрямо Него. Основата на истинската молитва е пълно съгласуване на целите.**

При молитвата се постига такова сърдечно докосване между човека на земята и истинския Бог, щото в молбата ни Бог ни внушава Своите мисли и Своята воля за нещата от този свят, сред който живеем.

Когато разглеждаме живота на Исус тук, на земята, виждаме колко много се е молил Той насаме. Това е отбелязано на много места от евангелията. При това Исус казва, че е дошъл да върши не Своята воля, но волята на Своя небесен Баща. И на трето място виждаме каква чудна сила се излъчваше от Него.

Всеки човешки живот има някаква цел, към която се стреми. Всички ние имаме цели. Каква е твоята и моята цел? Дали се стремим да угодим на Бог? Дали вършим Неговата воля?

Голяма утеха за нас е да знаем, че Бог ни оценява не според успехите, които сме постигнали в живота, но според подбудите, които са ни ръководили. Не според това какво сме, но според горещия копнеж на сърцето ни, според върховната воля на нашия живот. Бог ще изпълни сърцата ни със сила, когато има доверие в нас, че ще употребим тази сила изключително за Него. Когато следваме Христа без фанатизъм и преструвки така, както Той ни води всеки ден. Тогава горните шест обещания, които Исус дава, ще бъдат напълно на наше разположение.

И така на въпроса: „Как да се молим?“, Гордон отговаря със следните шест точки:

1. Преди всичко трябва да отделяме време за молитва. Най-добре заран, когато духът е бодър и възприемчив.

Ние всички сме твърде заети и нямаме свободно време, обаче въпреки това трябва да отделим от времето си. Необходимо е да можем разумно да преценяваме нещата, иначе лесно ще прахосаме силите си в маловажни дреболии и ще пропуснем същественото.

2. Трябва да имаме определено място за молитва.

Разбира се, че можем да отделим навсякъде място: на улицата, в трамвая, в кухнята, когато готвим или мием чиниите - защо не?

Обаче нека бъдем сигурни, че не бихме го сторили, ако нямаме навика да се срещаме със своя Бог на едно определено място.

Исус казва: „*Когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и затвори вратата.*” Тази врата е много важна! „*Помоли се на своя Отец, Който е в тайно.*” Тук, в това затворено място, е Бог. Човек се нуждае да остане сам, за да разбере, че никога не е сам, защото само в усамотението можем да почувстваме Божието присъствие. В тази вътрешна стаичка, на която сме затворили вратата, външният шум не може да проникне, но вътрешното ни ухо може да долови Божия глас. Затова е особено важно да затворим вратата, т.е. да се откъснем от външния свят.

3. При молитвата е необходимо да имаме Божието слово при себе си и да го четем, преди да сме се помолили. Молитвата е не само говорене с Бог, но преди всичко слушане. Трябва да чуем какво Бог ни казва.

Жалко е, че ние рядко Му даваме възможност да ни говори. Бог непрекъснато ни говори, обаче Неговият глас е много често заглушаван от земния шум. Той ни говори чрез Словото Си. Това именно дава на Библията изключителното й значение между всички други книги.

Който чете Божието слово с благословение и го изучава с всички свои духовни сили, на него ще се открие великата Божия воля. И тогава онова, което има да кажем на Бог, ще бъде в пълна хармония с това, което Той ни казва.

4. Святият Дух трябва да ни научи да се молим.

Колкото повече се молим, толкова по-ясно осъзнаваме, че не знаем да се молим. Апостол Павел знаеше това от опит. Обаче Бог, Който познава нашата немощ, ни е изпратил Святия Дух, за да живее в нас и да ни научи как да се молим.

Затова, когато се затворим в скришната си стаичка с Божието Слово, нека се молим Святия дух да ни научи как да се молим и Той ще го стори.

Тогава ще видим, че молитвата ни ще бъде преобразена и изказана с по-малко думи, обаче ще бъде изпълнена с твърдата увереност, че това, за което се молим, ще ни бъде дадено.

Най-важното изискване в християнския живот е да бъдем покорни на Святия Дух, Който ни ръководи в молитвите ни. Той е Божият представител в духовната борба на този свят и знае как трябва да се молим, за да спечелим победата. Може би ще трябва да почакаме малко преди да започнем молитвата си. Нека чакаме спокойно и Святия Дух ще ни посочи за какво да се молим и как да се молим.

В псалмите и в книгите на пророк Исаия се среща хубавата дума: „*Чакай, чакай Господа.*” Тя има дълбоко значение. В нея се съдържа издръжливост, търпение - готовност да бъдем покорни на Бог във всяко нещо и тихо спокойствие на душата, която се вслушва в Божия глас.

5. Молитвата ни трябва да бъде в името на Исус Христос.

Нека запомним това завинаги, без Христа ние нямаме достъп до Бог. Грехът ни отделя от Него. Поради това Исус умря вместо нас. Той проля кръвта Си за нашите грехове и за нашето оправдание. Затова единствено чрез Неговото свято име се осмеляваме да застанем в молитва пред Бог. Исус победи Сатана и поради това, Когато се молим в името на Исус, дяволът е принуден да се оттегли.

6. Едно друго, много познато и при все това твърде зле разбирано условие е, че трябва да се молим с вяра. Трябва да вярваме, че Бог може да отговори на молитвата ни.

Той е готов да стори това и ние трябва да Му благодарим за Неговата готовност с пълната увереност, че Той ще отговори на молитвата ни. **Всяко съмнение е пречка за молитвите ни.** Може би ще трябва да повтаряме много пъти молитвите си не, за да склоним Бог да ни отговори, а защото молитвата е решително оръжие в духовната борба и защото всяка молитва е удар срещу неприятеля на душите ни.

Не е нужно да повтаряме механически, че имаме вяра - това е погрешно, защото по този начин няма да добием истинска вяра. Увереността, че Бог е готов да отговори на молитвите ни, не се създава изведнъж сред уличния прах. **Вярата се заражда и закрепва във всяко сърце, което ежедневно отделя време, за да застане в усамотение пред Бог и да слуша гласа и словото Му.** В това сърце се поражда детска и силна вяра, на която Бог отговаря.

Вярата има четири белега:

1. Тя е разумна - вярата никога не противоречи на разума.
2. Тя е покорна на Божията воля.

3. Тя е готова да чака отговор на молитвата така, както пророк Илия чакаше на колене наведен до земята – 3 Царе 8:42-43.

4. И най-сетне тя е постоянна, не се уморява, не отпуща лесно криле: „Иди пак, седем пъти, иди”, каза пророк Илия, „дори 70 пъти по 7” - той знаеше добре Божията воля. Знаеше, че тя е неизменна и затова беше уверен, че забавянето се дължеше на някой друг, а този друг беше Сатана. И затова Илия продължаваше да се моли. Молитва, изречена в името на Победителя, прогонва неприятеля на душите ни.

Има един поразителен пример за силата на истинската молитва в живота на известния евангелизатор Муди. В началото на неговата дейност и без съмнение тъкмо там, в силата на молитвата, се крие обяснението на изключителната му способност да печели души.

При едно пътуване в една далечна страна Муди бил поканен от местния пастир да говори на неделната служба - сутринта и вечерта. На сутрешното богослужение църквата била пълна с богомолци, но Муди чувствал, че никой друг път не му е било така трудно да говори, както сега. Хората слушали със студено внимание, лицата им били изваяни като леден камък. Муди се чувствал много неудобно, имал желание да си отиде и вече никога да не се върне. Вечерта положението било съвсем същото.

Църквата била пълна, хората слушали с привидно благоволение, но не се забелязвал никакъв интерес, нито разбиране. Муди почувствал мъчителна тегота, но към средата на проповедта настъпила внезапна промяна. Като че ли прозорците на небето се разтворили и лек полъх повял отгоре. Атмосферата в църквата се променила. Лицата на хората - също. Това направило силно впечатление на евангелизатора - още повече че накрая на проповедта той се видял принуден да помоли хората, които решават да следват Христа, да се изправят. Муди си мислел, че е възможно да има такива между присъстващите, но за негово учудване се изправило голямо множество от хора. Той се обърнал към пастира и го запитал: „Какво значи това?!”

„Не зная” - отговорил пастирът. „Може би не са ме разбрали добре, казал Муди, ще се изразя по-ясно.” Тогава помолил онези, които искат да станат Христови последователи, да отидат за второто събрание в долния салон, като им обяснил какво разбира под тези думи. В долния салон хората се тълпели така, че изпълнили всички места и мнозина останали прави. След като казал няколко думи, Муди пак помолил да се изправят онези, които искат да бъдат истински християни. Този път той бил уверен, че са го разбрали, въпреки че се изправили всички. Той пак се обърнал към местния пастир с въпроса: „Какво значи това?!”

Пастирът отговорил: „Никак не зная, туй е нещо съвсем ново.”

Събранията продължили 10 дни. Настъпило голямо духовно съживление не само в тази църква, но и в цялата околност. На какво се дължал този чудесен резултат? Той не бил дело нито на Муди, нито на местния пастир. И двамата били еднакво учудени от всичко. Под повърхността се криела някаква тайна, която Муди се заел да открие. Постепенно той узнал следното: Преди известно време една християнка от църквата заболяла тежко. Лекарите й обяснили, че болестта не е опасна за живота й, но ще я прикове на легло в продължение на много години. Болната се опитала да си даде сметка какво значи да бъде откъсната от външния свят и да лежи години наред на легло. Тя размишлявала за своя изминал живот и си казала: „Какво съм направила за Бог досега? Абсолютно нищо. А какво мога да направя сега, когато не съм в състояние да върша нищо друго, освен да лежа?” Точно в този момент я озарила една мисъл: „Мога да се моля!”

Нека помним, че много често Бог си служи по този начин и с нас. Той ни откъсва за известно време от външния свят, защото само така може да отклони вниманието ни от другите неща и да ни насочи към вечните истини и към това, което иска от нас.

Тази болна жена решила да се моли и намерила правия път. Вътрешно подбудена, тя започнала да се моли за църквата си. Сестра ѝ, която живеела при нея и се грижела за нея, я свързвала с външния свят. Когато се връщала от богослужение в неделя, болната я запитвала: „Днес имаше ли нещо особено в църквата?“ „Не!“ - отговаряла винаги сестрата. След молитвените събрания през седмицата болната пак попитала: „Имаше ли някакъв особен интерес днес?“ „Не, нямаше нищо особено. Все същите братя се молеха, както обикновено.“

Един неделен ден сестрата се върнала развълнувана от църква и каза: „Знаеш ли кой проповядва днес?“ „Не, кой беше?“ - попитала болната. „Един непознат, някой си Муди.“

Бледото лице на болната станало още по-бледо, с треперещи устни тя каза тихо: „Знам какво значи това, нещо ще се случи в нашата църква. Моля ти се не ми донасяй храна днес. Искам да прекарам деня в пост и молитва.“ И тя усърдно се молила. Вечерта настъпила онази чудна промяна, за която говорихме вече.

Когато Муди посетил болната, тя му разказала как преди две години прочела в един църковен вестник една негова проповед и сърцето ѝ запламтяло. Запомнила името на Муди и започнала да се моли да дойде в нейната църква. Изминали месеци, но болната продължавала да се моли. Никой не знаел за молитвата ѝ, освен Бог и тя самата. Нямамо никаква промяна, но тя продължавала да се моли и постигнала целта си, както става с всяка молитва, продиктувана от Святия Дух. Бог изпратил своя служител в онази църква и чудният резултат не закъснял.

Мнозина не вярват, но аз съм твърде убеден, - казва Гордон, - че молитвите на онази жена, са съдействали за духовното съживление и покаяние на няколко хиляди души.

Името на Муди и имената на неговите съработници са добре познати, но името на тази, която най-много е съдействала за неговата дейност, е останало неизвестно. Нейната служба е била скрита. **Бог винаги е търсел и продължава да търси хора, които са с ясно и определено отношение към Него, за да може чрез тях да извърши волята Си. Следователно най-важно при молитвата е да узнаем каква е Божията воля и да се молим тя да бъде осъществена тук, на земята така, както е горе на Небето.**

Господ Исус Христос ни остави образец на истинската молитва. Той се молеше често. Молитвата съставляваше част от живота Му. Тя беше не само навик за Него, но и необходимост.

Исус прибягваше към молитва при всички случаи от Своя земен живот. Когато беше в изкушение, Той се молеше. Когато Го обвиняваха, Той се молеше. Сред големите множества народ Той се молеше. Когато беше уморен, Той черпеше сили от вечния извор чрез молитва и получаваше сила, която се излъчваше от Него. Преди и след важни събития от живота Си Той винаги отделяше време за молитва.

Дано и ние се научим да се молим така, че Неговият молитвен Дух да проникне в нас. Трябва всеки ден редовно да прекарваме в Неговото присъствие и силите, които получаваме, да употребяваме във всекидневния си живот за Божия слава!